Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

FÅ DET ÄKTA PRIS 35c överallt.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Ja, under loppet av sommaren hoppas jag att få omfamna min son. Men kom nu, Marian, och låt oss återvända till slottet; det är mycket oförsiktigt att i dessa osäkra tider avlägsna sig allt för långt från slottet, och det skulle icke förvåna mig, om den förskräckliga röveranföraren Vilde kom fram ur någon av dessa mörka och dystra, till hälften igenvuxna gångar.

Marians ansikte utvisade ingalunda någon fruktan, då hon med leende blick lade handen på sin tants arm och lät föra sig genom parkens slingrande gångar.

Men då Marian såg slottets gråa murar skymta fram mellan träden, drog han sin arm från grevinnan och saktade sina steg.

— Nu äro vi tillräckligt långt borta från rövarenas fruktade tillhåll, den vilda skogen, sade hon med en skalkaktigt leende min. Här är så friskt och skönt i trädens skugga; om ni ej har något däremot, min goda tant, så låt oss vila här på den mjuka gräsmattan.

Och utan att invänta grevinnans bifall kastade den unga flickan sig ned under en vacker hängbjörk och sträckte helt makligt ut sin fina gestalt i det mjuka, doftande gräset.

En mörk sky drog över grevinnan Gyllentons panna, och hon hade svårt att dölja det missnöje, som Marians självsvåld framkallade; men hon måste kväva sin ovilja, ty hon var ju den riktiga arvtagerskan, som måste vinnas för sonen, och det var därför som ett ömt leende lägrade sig på den stolta damens läppar, då hon med sin hand sakta vidrörde Marians skuldra.

— Det kan finnas ormar i gräset, Marian, min älskling, kom, låt oss gå upp, jag har en sak av vikt att tala med dig om, sade hon.

— Ack, uppskjut det till en annan gång, tant, jag vet ingenting som är tråkigare än allvarsamma meddelanden under de sköna sommardagarna, och jag älskar att njuta och — drömma —

— Drömma — har du ej ännu vuxit ifrån drömmarna, Marian?

— Ack, nej, min goda tant, och det förefaller mig nästan, som jag först i dag börjat att drömma. Vad skulle ni säga, min tant, om jag sade, att jag nyss sett röveranföraren i Holaveden?

— Min Gud, barn, så du talar!

Grevinnan drog tillsamman sina fina ögonbryn, liksom ogillade hon den unga flickans skämt, men Marian såg dock, att hennes ord hade framkallat en ny förskräckelse hos hennes tant.

— Jag tror verkligen, att det var han, fortfor den unga flickan. Men jag försäkrar, att han ej såg det minsta farlig ut, jag fann honom outsägligt intressant. Han red den vackraste häst jag någonsin sett, och hans sätt att hälsa var den fulländade gentlemannens.

— Du talar i gåtor, Marian. Jag vill förmoda, att du ej varit så oförsiktig att avlägsna dig så långt från slottet, att du varit utsatt för någon fara.

— Ah, jag bär ej den ringaste fruktan inom mig; men jag kan ej själv förklara, hur jag kom ut på landsvägen därborta vid skogsbrynet. Jag hade ingen aning om att jag verkligen avlägsnat mig så långt, förrän jag fick se en ryttare spränga fram i fullt galopp och försvinna lika hastigt, som han uppenbarat sig.

— Och han hälsade på dig? I sanning, Marian, din uppfostran har varit mycket fri! Jag vill hoppas, att den person, om vilken du talar, ej var någon äventyrare, utan en man av värld; men hos oss, Marian, är det inte brukligt, att en ung flicka så där ensam företager promenader och utsätter sig för obehaget av att komma i beröring med tvetydiga personer. Det måste du noga komma ihåg, mitt barn; dock vill jag ej klandra dig, ty du är på visst sätt främmande för våra förhållanden, och det är tyvärr inte alltid tillfälle här på det avlägsna Thorsholm att finna passande sällskap för en ung dam. Livet här kommer kanske ofta nog att kännas enformigt för dig, Marian, men så snart Paul kommer hem, blir det nog annorlunda; han har en förunderlig förmåga att göra det glatt och trevligt omkring sig. Jag skall tala vid Sebastian, att han ställer om att du får en ridhäst. Pauls egen är av fullblod, och i din kusins sällskap kan du företaga dig ridturer, om det roar dig.

— Det roar mig mycket; men då måste min onkel också giva Molly Tweens en häst, ty utan hennes sällskap rider jag ej ut; hon är en skicklig ryttarinna, och min älskade moder såg alltid gärna, att hon följde mig på mina ridturer.

— Det blir nog råd för det, mitt barn, blott Paul kommer hem. Vad jag längtat efter den käre gossen! Du måste tycka om honom, Marian— han är så ädel och högsinnad, alldeles som din far, med vilken han också äger en förunderlig likhet. Du har väl betraktat din fars bild, som intager första platsen i tavelgalleriet, Marian?

— Ack ja, svarade den unga flickan, och hennes djupa, veckra ögon fingo ett svärmiskt uttryck. Hans ädla drag, så fulla av kraft och mod, ha djupt fäst sig i mitt minne, fast jag aldrig sett dem annat än på duken. Säg mig, min goda tant, är detta porträtt mycket likt min fader?

— Ja, Marian, så likt, att då man står framför tavlan, vore man frestad antaga, att den kämpalika gestalten hade liv och vilket ögonblick som helst vore färdig att stiga ned ur ramen, så livs levande har man Philip Gyllenton framför sig. Porträttet är målat av en stor konstnär kort före grevens giftermål med din mor. Han var helt ung men redan då en stor krigare och konungens gunstling; dock sågo vi honom inte ofta på hovet, hans tid var ständigt upptagen; och han levde uteslutande för sin maka och sin lilla dotter, vilka han ömt älskade. Ja, du kan inte hava något minne av din far, Marian, ty du var ett barn, då han begav sig ut i kriget; men jag glömmer aldrig avskedsstunden, då din moder nästan vanmäktig av sorg och förtvivlan låg vid din faders bröst. Jag stod vid hennes sida med min son, till vilken din far stått fadder. Du bör veta, Marian, att din far aldrig gjorde skillnad mellan Paul och sin egen dotter. — Marian, din fader hade sonen av sin kusin mycket kär; det kom sig kanske därav, att han själv inte ägde någon son. Paul var den siste Gyllenton, och till gossen stod därför familjens hopp. Din far talade ofta med mig om min son, och den blick, varmed han betraktade gossen, tolkade tydligt den önskan, han sedan delgav mig som sin högsta och sista här i livet, en önskan, som förblivit en hemlighet mellan din far och mig. Jag förrådde den aldrig för din mor, ehuru jag är säker, att hon med iver skulle hava omfattat sin döde makes planer.

— Det var orätt, min tant, att för min moder dölja min faders sista önskan; det skulle hava varit en stor tröst för henne att uppfylla den, sade Marian med en förebrående blick.

— Om det hade varit en önskan, som hon kunnat uppfylla, så hade jag inte dolt den för henne, men nu var det en framtidsfråga, vilken hon nog hade fått veta, ifall döden ej så hastigt ryckt henne bort.

— Och jag, skall inte heller jag få del av min faders sista vilja? frågade Marian och såg upp i sin tants ansikte.

— Jo, Marian, efter som det är din plikt att uppfylla den, men tiden är ännu inte inne. Tänk emellertid på din store fader och sök att likna honom i höga och ädla handlingar, och om ditt hjärta under denna strävan att likna honom blir fullt av längtan att utforska vad han menade i livet, så kom till mig, och jag skall ej längre äga rätt att för dottern hemlighålla faderns sista önskan i livet.

Hon strök smekande bort de ljusa lockar, som glidit ned på den unga flickans panna, och kysste henne med en ömhet, som skulle vara moderlig, men hade Marians tankar varit mindre upptagna, skulle hon nog hava märkt, att ömheten var konstlad. Nu märkte hon det dock icke, ty hennes själ upptog så helt tanken på fadern, som i sina bästa år hade måst lämna en älskad maka och sitt barn för att gå ut i kriget, där han stupat.

Hon hade inte fattat betydelsen av grevinnans ord. Hon tänkte blott på, att det var denna, som mottagit faderns förtroende, och hon undrade, vad denna önskan kunde innebära, eftersom den icke delgavs makan, som dock stod honom så mycket närmare än kusinens hustru; eller var det möjligt, att han hade underskattat sin egen maka till den grad, att han fruktat hos henne möta motstånd för sin önskans uppfyllande?

Detta antagande var icke gärna möjligt, ty hennes moders inre hade alltid varit som en uppslagen bok; han måste hava känt sin unga makas värde och förstått, att hans önskan även skulle bliva hennes. Marian var övertygad, att den sörjande ankan skulle hava sökt att uppfylla sin döde makes sista önskan.

— Jag lämnar dig nu åt dig själv, återtog grevinnan, och jag hoppas, att jag kan vara lugn för dig, mitt barn, — kom ihåg, att en fara hotar vid varje steg utom slottets område.

Marian log och såg efter sin tant, som långsamt avlägsnade sig under de skuggrika lövvalven.

Men då hon icke längre såg den höga gestalten och allt blev tyst omkring henne, sjönk hon åter ned i gräset och lutade sitt blonda huvud mot hängbjörkens stam, medan blicken drömmande flög ut över parken, vars fina sandgångar sträckte sig längs Sommen.

— Ack, tänkte hon, under dessa samma lövvalv, vilka nu välva sig över mitt huvud, hava för snart tvenne flydda årtionden sedan ett par unga och lyckliga makar gått vid varandras sida, drömmande om en sällhet, som för dem blev alltför kort.

Hur väl Marian förstod att fatta de känslor, som måste hava stormat inom dessa makars bröst, då plikten kallade honom bort ifrån henne, just i ett ögonblick, då deras lycka var som störst!

Marian visste, att sorgen alltjämt hängt fast vid hennes moders hjärta, och att åren aldrig kunnat breda sin helande balsam över de svidande såren i hennes själ. Den uppväxande dotterns ömhet kunde ej ersätta det hjärta, som döden slutit i sin kalla famn, och det var väl därför, som Marian med ett så förunderligt lugn såg sin moder stiga ned i den grav, mot vilken hon så länge tränande blickat.

Men oaktat hennes sorg var lugn, saknade hon det **moderliga hjärtat,** och hon kände, att det var ett tomrum i hennes liv, som av intet kunde fyllas. Hon kände sig ensam och övergiven bland sina släktingar, vilka för henne voro så främmande. Hon hade gärna velat sluta sig intill sin tant med dotterlig ömhet, men det var något hos grevinnan, som trots den visade kärleken mot hennes vilja höll Marians hjärta avlägsnat.

Länge satt den unga flickan försjunken i minnen av det förflutna, men så småningom trädde dagens händelser åter fram, men tanken dröjde dock helt flyktigt vid det som grevinnan hade sagt. Paul hade hon aldrig sett, och vad bekymrade det henne, om han besatt någon högre intelligens eller ej? Att han var den ende manlige ättlingen av familjen Gyllenton, frågade hon lika litet efter. Aldrig skulle hon komma att fatta något intresse för sin kusin. För Marian fick han gärna för all framtid stanna, där han var, om det behagade honom, och vad ridturerna angick, så försakade hon dem villigt, eller ock kunde hon ju lika bra rida ut ensam med Molly, det vore säkert ingen fara därvid.

Marian tänkte icke så mycket över det kommande, ty stundens intryck gav henne nog att tänka på, och hon gladde sig åt allt det stora och sköna, naturen hade att bjuda på i det land, hon med ungdomens hela svärmeri älskade.

Marian hade först av grevinnan fått höra om det rövarband, som i Holaveden hade sitt tillhåll; hon fäste dock icke mycken vikt vid sin tants överdrivna skildring.

Hon kunde icke göra sig reda för den känsla hon erfor vid tanken på detta rövarband, och vad som var det mest besynnerliga, var att hon icke kunde frigöra sig från den föreställningen, att ryttaren, som på landsvägen red förbi och hälsade henne, hade någon gemenskap med Holavedens rövare.

Det oaktat hade hon i hans person icke funnit något, som tydde på missdådaren. Hans sätt och hållning voro ju så nobla, och att han bar vapen i sin gördel var icke något ovanligt på den tiden. Det föreföll Marian nästan löjligt, att hon kunde tänka sig den beryktade röveranföraren i Holaveden under en fulländad gentlemans dräkt och skick.

Men vem den mörke ryttaren än kunde vara, så var den unga flickan övertygad om, att hon aldrig skulle kunna glömma de svarta, blixtrande ögon, hon sett blicka fram under den djupt nedtryckta hatten.

Under det Marian drömde sina vakna drömmar under hängbjörken nere i parken, vidtog grevinnan Gyllenton sina försiktighetsmått uppe på slottet för den kommande natten i händelse att rövarna ämnade ett anfall på Thorsholm.

Greven hade rest bort för att, såsom han sade sin grevinna, taga kännedom om, huruvida ryktet ägde någon grund, men skulle återkomma innan aftonen.

Emellertid hade grevinnan ej ro att invänta sin mans hemkomst. Det vore bättre att förekomma än att förekommas, menade hon och uppmanade slottets talrika tjänstepersonal att icke försumma något för säkerhetens betryggande, och själv var hon rastlös i sin verksamhet.

Molly Tweens log åt grevinnans oro; för henne var allt en saga, och de befästningsåtgärder, hon åsåg, förefollo henne rent av narraktiga. Hon sade också detta till Marian senare på aftonen, då de båda flickorna befunno sig ensamma på sina rum, men till sin förvåning fann hon Marian vara allvarsam; var det väl möjligt, att även hon delade den förskräckelse för rövarena i Holaveden, som rådde i slottet och dess omnejd?

— Det ser ut, Marian, som om du också blivit uppskrämd av ryktet, sade hon med ett leende.

— Jag kan icke kalla det skrämsel, svarade Marian. Jag hyser ingen fruktan för rövarena, om jag än icke kan betvivla tillvaron av dem, såsom du gör, men jag känner en besynnerlig oro inom mig sedan min ensamma promenad i parken i dag, och jag kan ej slå bort den tanken, att jag verkligen sett den beryktade röveranföraren.

— Verkligen! Nå det må jag säga vara rysligt intressant, utbrast den unga engelskan. Men nu har du verkligen väckt min nyfikenhet och måste berätta mig varje detalj från din ensliga promenad, den jag gärna hade deltagit i, då den varit förenad med så pikanta äventyr.

— Ett äventyr, som kanske kan bli betydelsefullt, svarade Marian allvarsamt. Jag kan ej hjälpa det, men dessa så mycket omtalade rövare ha väckt mitt intresse i hög grad, och en aning säger mig, att — — — jag vet verkligen icke, hur jag skall uttrycka mig.

— Du menar väl icke, att de komma att hava något inflytande på det som rör dig, vill jag hoppas, sade miss Tweens hastigt.

— Ja, något sådant var det, som jag ville säga eller rättare, att dessa rövares beryktade anförare ofta torde komma att korsa min väg genom livet. Jag vet ej varför namnet Alban Vilde gjort ett så djupt intryck på mig, men redan när jag första gången hörde det, var det liksom om ett minne från min tidigaste barndom hade vaknat i min själ, ett minne, visserligen dunkelt och svävande, men dock betydelsefullt.

— Kan du icke påminna dig någon händelse från den tid, med vilken detta namn kan vara förknippat? frågade miss Molly.

Marian satt tankfull och letade bland sina dunkla barndomsminnen, men hon skakade nästan bedrövad sitt lockiga huvud.

— Det är omöjligt, men detta namn är mig dock bekant, och jag är säker, att den dag jag sammanträffar med den, som bär det, skall gåtan bliva löst, sade hon.

— Du tror då, att du verkligen skall komma att sammanträffa med röveranföraren?

Jag icke blott tror, utan jag är säker därom, svarade Marian. Jag har ju sagt, att jag redan sett honom.

— Ah, det var sannt, du skulle ju berätta mig ditt äventyr från din långa promenad.

— Den var icke så lång, ehuru den sträckte sig utom parkens rämärke, och det var på allmänna landsvägen jag stod, då han sprängde förbi mig på den vackraste och eldigaste fåle jag någonsin sett.

— Och du tror, att ryttaren verkligen var röveranföraren i Holaveden?

— Jag är övertygad därom, svarade Marian och såg drömmande ned framför sig.

— Romantiska idéer, min vän, sade miss Molly och lade sin lilla välformade hand på Marians arm. Bry icke längre din hjärna med att tänka på röveranföraren Vilde, utan gör som jag, gå till vila; jag vill hoppas, att han lika litet skall besvära oss i våra drömmar som i verkligheten.

Med dessa ord tryckte den unga engelskan sina läppar lätt mot Marians kind och svävade bort.

Den unga arvtagerskan satt länge vid sitt öppnade fönster och blickade drömmande ut i den ljusa sommarnatten, där allt var så lugnt och stilla, att icke ens bladen i den gamla kastanjen rördes av någon vindfläkt. Det var en natt, ljuv och poetisk som skaldens drömmar, långt ifrån ägnad att framkalla tanken på scener ur ett vilt rövareliv, vilka dock i denna stund upptogo Marians själ, där hon satt och lyssnade.

Natten förflöt lugnt liksom mängen följande, och grevinnan började att i likhet med sin man anse ryktet om röverierna överdrivet. Hon återtog sitt förra väsende och började att uteslutande sysselsätta sig med sina enskilda angelägenheter.

Länge hade hon förgäves väntat på, att Marian skulle upptaga det samtal, som rört sig kring hennes far, och då den unga flickan icke tycktes brådska med att få det vidare förklarat, tog grevinnan henne en dag med sig upp i tavelgalleriet och påminte henne om att hon hade rätt att få del av sin faders sista önskan.

— Jag har icke glömt det, sade Marian och fäste sina vemodsfulla blickar på tavlan, vilken i kroppsstorlek framställde bilden av hennes livs upphov, sådan han var, då han stod färdig att gå ut i kriget. Jag har icke glömt det, men då tant så tydligt lät mig förstå, att min faders sista önskan var av en stor betydelsefull beskaffenhet, har jag trott mig ännu vara alltför ung för att få del av den.

— Visserligen är du ännu mycket ung, Marian, men jag har trott mig hos dig finna en för dina år icke vanlig grad av förstånd, och det är ju helt naturligt, att något av det snille, som utmärkte din far, och som i så hög grad fäste h. m:t Gustaf III vid honom, även skulle gå i arv till dottern. Jag vill hoppas, att du på din lott fått icke blott hans goda huvud, utan också hans ädla, varma hjärta.

Med dessa ord vände grevinnan sina fuktiga ögon mot den krigiska gestalten, som från duken blickade ned på dem.

Marian stod tyst vid sin tants sida, och hela hennes själ tycktes koncentrerad i de blickar, varmed hon såg upp till sin faders bild.

Hon skulle säkert icke kunnat hava ägnat honom en större beundran och en varmare kärlek, om han fått leva för att omhulda hennes barndom och ungdom, än hon nu gjorde, då endast minnet från de späda åren kringsvävade hans ädla hjältedrag.

— O, det är något stort att så kunna minnas och tänka på sin far, viskade hon sakta till sig själv.

— Ja, Marian, fortfor grevinnan, som inom sig jublade över att finna detta känslodjup hos den unga flickan. Sådan du ser honom där på duken, stod han en gång levande mitt i kretsen av sin familj, vilkens alla medlemmar vördade och älskade honom. Sådan du ser honom, var han också då han i avskedets stund bad mig verka för uppfyllandet av det, han så livligt önskade. Säg, Marian, skulle du kunna möta hans blick och kalla dig hans dotter, ifall du vägrade att uppfylla hans sista vilja?

— Nej, tant, jag skulle då anse mig ovärdig lyckan att vara hans dotter, svarade den unga flickan med livlighet.

— Du svär då inför de blickar, som från bilden där blicka ned på dig, du svär vid minnet av din far att lyda honom, om det än kunde förefalla dig som ett offer?

— Ja, min tant, det svär jag, intet offer anser jag för stort, då det gäller att uppfylla en plikt mot en älskad fader, svarade Marian.

— Gott, mitt barn, jag ser, att du inte vansläktats från de ädla Gyllentonarne, vilka ständigt offrat allt för plikten. Utan omsvep, Marian, din far önskade livligt en förening mellan sin enda dotter och sonen av sin kusin, Sebastian Gyllenton, alltså min son Paul.

Vid dessa ord av grevinnan blevo Marians kinder vita som liljans blad, och ofrivilligt grep hon efter närmaste stöd för att ej falla till golvet.

(Forts.)

Lysning. — Jaså, du ska' gifta dig, Johan?

— Jo, dom ba' för mej i kyrkan för sista gången i söndags.

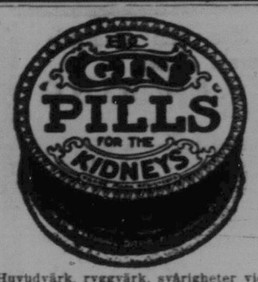

Huvudvärk, ryggvärk, svårigheter vid urinkastningen eller andra farliga symptomer av njurlidande kunna snabbt avlägsnas om Gin Pills användas regelbundet. 50 cents per ask hos alla druggister och medecinhandlare.

NATIONAL DRUG & CHEMICAL COMPANY OF CANADA, Limited. TORONTO, CANADA.

PILES [illegible] Dr. Chase's Ointment ger omedelbar lindring och ger varaktig bot. 60c. pr. ask hos alla handlare eller Edmanson, Bates & Co., Limited, Toronto. Provkort, gratis om du sänder denna tidning och tre cent för frimärken.

Ljudvågor

Kring Farmhemmets Härd

Har ni försökt skeppa edra ägg, fjäderfä och smör till oss? Vi kunna ge er verklig betjäning.

Saskatchewan Co-Operative Creameries Limited
WINNIPEG MANITOBA

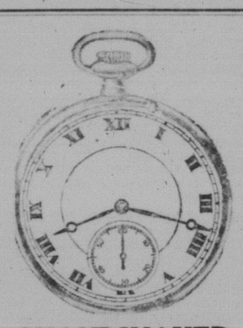

SKANDINAVER

sänd efter vår bekanta arbetsklocka I garanterad nickel boett:

"ALGOMA"

7 juveler	$ 7.50
15 juveler	10.00
17 juveler	15.00

I garanterad guld boett:

7 juveler	$15.00
15 juveler	20.00
17 juveler	25.00

KIRK & CO.

Skandinavisk juvelare och urmakare.

PORT ARTHUR, ONT.

Sänd edra ur för reparation till oss. Vi garantera pålitligt arbete och billiga priser.

"Excema Överallt På Armarna -- Led Därav I 12 År"

Mrs. Murray Hough, Wiarton, Ont., skriver:

"Jag hade excem i 12 års tid. Gång efter annan bröt det ut och spred sig över hela kroppen. Jag försökte alla möjliga medel men utan resultat. En vår bröt det ut och inga medel hjälpte, ej ens den salva som doktorn gav mig. Till sist försökte jag Dr. Chase's Ointment och detta läkte exceman på en kort tid. Detta är nu över ett år sedan och jag har ej vidare besvärats av åkomman."

Dr. Chase's Ointment.

60 cts. per ask hos alla handlare eller Edmanson, Bates & Co., Ltd., Toronto.

BEHÖVER NI HJÄLP?

Från Sverige, Norge och Danmark ankomma nu snart nykomlingar. Dessa äro de mest önskvärda medborgare i detta land. För att de vid ankomsten omedelbart skola erhålla arbete, äro vi villiga att även detta år mottaga orders för hjälp.

De flesta äro lämpade för farmarbete, men yrkesmän såsom snickare, målare, elektriker etc., önska även arbete.

Insänd Eder order NU. Uppgiv betalning och andra villkor samt alla övriga upplysningar. Om Ni så gör, är det lättare att finna den bäst passande för Ert arbete.

Skandinavisk hjälp är den mest eftersökta.

LANDETS VÄLSTÅND ÖKAS MED VARJE NY SETTLARE.

Insänd ansökningar till

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN.

325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

En säker plats för dina pengar.

Vi ha varit etablerade i 58 år och under denna tid ha vi byggt upp en sund bankaffär med 345 egna avdelningar i Canada från kust till kust.

Om du ej har ett sparbanskonto så kan du ej göra klokare än att placera dina penningar i vår närmaste avdelning. Det är där närhelst du önskar det.

Vi erbjuda er en fulit up-to-date och duglig bankbetjäning.

Små depositioner äro lika välkomna och behandlas på samma omsorgsfulla sätt som större depositioner.

Vi inbjuda er att avlägga ett besök i vårt närmaste avdelningskontor — vår bankföreståndare och personal skola med nöje stå till tjänst med råd och upplysningar.

AVDELNINGAR I

Logan & Sherbrook, Osborne & Corydon Ave. Main & Landsdowne. Selkirk & Salter Main & Mountain West Kildonan, 1815 Main St.

och 8 andra avdelningskontor i Winnipeg.

HUVUDKONTOR:

Union Bank of Canada Main & William WINNIPEG.

Skall Ni Resa Till Skandinavien?

Upplysning önskas om det är någon skandinavisk familj eller fruntimmer som ämnar resa till Skandinavien kommande höst.

Förhållandet är, att en dansk, vilkens hustru nyligen avled, önskar sända sina tvenne små barn (4½ år och 8 månader gamla) hem till Danmark, ty de hava inga som helst slägtningar här. Om därför någon som reser över, vore villig att medtaga och hjälpa dem under resan, allt mot ersättning, torde de godhetsfullt meddela sig med

P. M. DAHLS S/S AGENCY,
325 LOGAN AVE., WINNIPEG, MAN.

Låt Edra pängar stanna i Canada — läs Svenska Canada Tidningen.

"Ekiperade Farmar"

Vi äga 120,000 acres i Township femtio (50) till femtiosju (57) uti Ranges fyra (4) till tretton (13) väster om fjärde meredianen, beläget norr om Vermillion, Alberta, vilket erbjudes för första gången till agrikulturella settlare på femton (15) års betalningsplan utan någon nedbetalning.

VIDARE vilja vi DOLLAR för DOLLAR avancera till individuella settlare samt TVÅ DOLLARS till EN DOLLAR till grupper av tre settlare för inköp av hästar, kor, svin, får, fjäderfä och maskineri.

DESSA LANDOMRÅDEN UTVALDES ÅRATAL TILLBAKA och de erbjuda ett utmärkt tillfälle för sparsamma farmare (blandad farmning) till det pris, vi kvotera och vi äro villiga att understödja vårt omdöme med ett förskott för ekipering. Om ni eller er vän önskar en av dessa farmar, fyll i följande förfrågningsblankett och sänd den till oss.

— — — — — — — — FÖRFRÅGNINGSBLANKETT — — — — — — — —

British Dominions Land Settlement Corporation Limited
364 Main St., WINNIPEG eller VERMILLION, ALBERTA.

Jag är intresserad i er land settlement plan och önskar ni ville sända mig karta samt allmänna upplysningar rörande ert land.

Jag är född i ..... (Plats och rike) jag har haft ..... års farmerfarenhet i ..... el. stat (Provins)

och är nu anställd hos (sysselsat med) ..... vid ..... (Adress)

Jag är ..... år gammal ..... (Gift eller ogift) min familj består av

..... gossar, ålder ..... och ..... flickor ..... ålder

..... Förutsatt att landet är tillfredställande för mig (oss)

kan jag (vi) betala $ ..... på konto för ekipering samt frågar, vilken summa er korporation vill avancera mig (oss) och vilka betalningsvillkor.

Undertecknat .....

Adress .....

Adressera alla korrespondens till:

British Dominions Land Settlement Corporation Limited,
364 Main St., WINNIPEG eller VERMILLION, ALBERTA.